

**Budimo ono što već
jesmo, ali budimo.**

Ovo nije priča nego moja poruka svima koji ne mogu razumjeti ili im treba još malo da razumiju, da iz nemilih događaja čovjek se trudi gledati ono dobro što mu na neki način daje energiju da bi prevladao sve to. I na koncu spoznaje, te male ljudske stvari koje su mu do tada bile nevidljive. Postaje bolji čovjek. Na teži način, ali postaje. Ne trebate to proživjeti da biste to postali ono što već jeste. Ljudsko biće. Samo ne treba stati, nego nastaviti svoj put. Put kojim postajete bolji. Bolja bića...

BUDIMO ONO ŠTO VEĆ JESMO, ALI BUDIMO.

05:08. Zora. Ova zora donosi sa sobom težinu koju nosim već dugo vremena. Ovo mi je izuzetno teško. Jebeno teško. Već duže vrijeme skupljam snagu da se suočim s ovim. Ne znam hoće li ikada biti objavljeno ovo što pišem. Možda je bolje ne čitati. Te emocije krivnje koje nosim sa sobom i vuku toliku tugu koja me razara iznutra. Ne mogu to opisati riječima... To je nešto što mi je stvarno teško, iako su prošla više od tri desetljeća. Tri desetljeća krivnje zbog onoga što sam učinio. Priznajem, bilo mi je bolje. Mladost mi je pomogla. Prije nekoliko godina, kada je sve drugo počelo, ta rana u meni se rašila kao da je bilo jučer.

On je bio moj prvi prijatelj u životu. S njim sam se potukao barem dva puta tjedno, ali smo se pomirili istog dana. On je netko s kim sam proživio one prve trenutke otkrivanja svijeta oko sebe. On je bio taj s kojim sam zapalio prvu cigaretu, s kojim sam doživio svoje prvo pijanstvo. On je bio moj prijatelj u svim onim glupostima koje smo radili zajedno. On

je prvi s kojim sam se okupao u Kupi. On je sve što ti netko može biti u tvom prvom prijateljstvu. On je moj voljeni prijatelj. S njim sam se smijao i dijelio suze. Bio je dijete kojeg su svi voljeli. A sada, osjećam se jebeno teško. On je za mene bio sve. Jebeno je teško sročiti sve to u riječi kada ti suze same od sebe krenu niz obraze, a lice ti je kao kamen, bez trunke vidljivog osjećaja na njemu. On je uvijek imao rješenje na sve. Bio je toliko snalažljiv i sposoban sa svojih osamnaest godina. On je moja prva prijateljska ljubav. On je moj Darkić. Moj vječni prvi prijatelj.

Zašto je to u meni? Tolika krivnja koju nikada ne mogu potisnuti. Koju mi ni vlastita djeca, ni vlastita obitelj svojom ljubavlju ne mogu ugasiti. Kada moje dijete, koje u tom trenutku mi pruža toliku ljubav, ja je ne osjećam, ako je ta krivnja prisutna. Jesam li zbog toga loš? Ne znam. Niti danas, njegovoj majci i bratu ne mogu pogledati u oči. Kao što nisam mogao ni njegovom pokojnom ocu. Najteži dan u mom životu bio je susret s njima, kada su oni došli da mi oprostite za ono što sam učinio. Cijeli život pokušavam se iskupiti, nadajući se da će ta krivnja donekle biti manja. A ne možeš, bez obzira na to što učinio.

Ovo što sada pišem trebao sam zadržati za sebe. Ali skupio sam hrabrost da to napišem. Ne zbog sebe. Znam što

osjećam. Ne moram to pisati. Ne morate vi to znati, jer mi ne možete pomoći. To je tako. Niti ne želim s nikim razgovarati o tome. Ovo tekst je još jedan vid mog iskupljenja. Da vidite koliko krivnja može biti teška. Da budete pametniji od mene. Da ne mrzite.

Mržnja, ako mislite da je opravdana, ona vas nesvjesno razara. Sakrivena u vama. U tom trenutku niste svjesni njezine prisutnosti. Ali ona je tu, čeka, taloži se, a ne treba biti tako. Treba je se osloboditi. Vama će biti lakše. Ako ne možete oprostiti, možete ne mrziti i ne pustiti ga u svoj život. Zašto ponekad pokušavam objasniti da smo svi ljudi, bez obzira na boju kože ili nacionalnost kojoj pripadamo? Zašto ta nacionalnost uopće postoji, osim da nas razara? Svi ste osjetili jebeni rat. Zašto ga ne zaboravite u smislu mržnje i ne uživajte u sadašnjosti? Ležao sam u to vrijeme u bolnici i nagledao ljudi koji su dolazili bez ruku i nogu s bojišta, ali u njima nisam osjetio mržnju. Samo bol. Mnogi su izgubili svoje bližnje, ali im nije teško kao meni. Meni koji nosim krivnju koje su oni oslobođeni. Oslobođeni jer nisu to oni učinili svojim bližnjima, nego netko drugi.

Možete pljuvati po meni, kada napišem, da su svi ljudi isti jer svima teče ista crvena krv. To što pljujete po meni mi ne znači ništa. Te psovke na tim jebenim forumima, na

koje sam se jednom u životu navukao i nikada više. Koliko je samo tamo sretnih ljudi, a da toga nisu ni svjesni. Nego šire tu usranu mržnju. Zašto? Jer baš oni nisu osjetili težinu boli s kojom se bore oni koji su je doživjeli. Ili krivnju prožetu teškom tugom. Kada se ne možeš osloboditi sna koji sanjaš svaki dan, taj isti san, taj susret nas dvojice koji se nikada da dogodi.

Zašto ljudi imaju tu potrebu? Da se vječno vraćaju u svom putu nazad, kada to ne mogu. Mogu samo stajati na mjestu i razmišljati o onome što su prošli ili još gore, nisu niti prošli, a daju si za pravo kao da su to prošli. Kao netko tko je prošao te strahote rata. Zašto ne krenu naprijed, kada mogu to jednostavnim korakom, jer ne trebaju osjećati tu mržnju prema drugome. Pitajte onu majku koja je izgubila svog sina. Koliko mjesta u njezinom srcu zauzima voljeni sin, a koliko mržnja prema onome tko mu je to učinio. Njoj je srce ispunjeno tugom za voljenim sinom. Mržnja nema toliku jačinu da to potisne. Jednostavno nema. Ja to tako mislim, osjećam. Mrzite me svi ako želite. Vi koji mislite drugačije. Ja svoje mišljenje neću nikada promijeniti. Želim se iskupiti svakim svojim korakom. Mrzite me kada napišem, da smo ljudska bića, da smo isti kojoj god naciji pripadamo, jer mi to daje snagu. Snagu u kojoj sam u pravu. U mojoj nutrin, što je meni bitno. Koja me određuje onim što jesam, što želim biti. Ljudsko biće.

Mučilo me to jer sam htio ljudima objasniti da mržnja unazaduje, a bio sam popljuvan. Ali snažniji. Zadovoljniji, jer sam se osjećao da sam bolji. Bolji od njih. Samo me mrzite, što god o ovakoj temi napisao. Meni s tim pomažete, a vi ostajete na tom jebenom mjestu svoga puta, ne napravivši jedan korak unaprijed. Da oprostite, da ne mrzite, da vam bude lakše. Vi sami birate svoj put. Mrzite i dalje, ako želite. To je vaš život. Ne moj.

Dobro se dobrim vraća. To zapamtite.